

Разбралъ синчецътъ мждритѣ думи на столѣтния джбъ. Не се чумѣрѣлъ вече нито на облака, който го засѣнчвалъ, нито на дъжда, който освѣждавалъ земята; не трепералъ той нито прѣдъ грѣмотевица, нито прѣдъ свѣтковица. „Всичко ще мине, а послѣ ще стане още по хубаво“ — мислѣлъ си синчецътъ.

И въ живота си той видѣлъ много хубости. Утринна и вечеръ розовитѣ зари горѣли на ясното небе. Ставали свѣтли, хубави дни, прохладни звѣзди нощи. Идвали на полето дѣца, и синчецътъ слушалъ, какъ тѣ си говорили за него: — „Какъвъ хубавъ цвѣтецъ!“

Щастливо прѣживѣлъ синчецътъ лѣтото. Но ето че синитѣ му очички почнали да се затварятъ, листата да капятъ, стѣбълцето да съхне — „Доста си поживѣхъ, мислѣлъ си той като заспивалъ: топлихъ се на слънце, отдѣхвахъ на сѣнчица, а сега да почина!“ И прѣсънило му се, че иде друга пролѣтъ, пакъ заблѣстѣва слънцето, той се ражда наново, пакъ се разцвѣтѣва и на синитѣ му очички дѣцата пакъ се любуватъ.

